

dog billigere, fordi Folket langt bedre bliver sat istand til at høre de Byrder, der paalægges det, fordi Midlerne anvendes bedre, men fremfor Alt, fordi Kræfterne udvikles i langt højere Grad — men det er Noget, der ikke saaledes kan beregnes i Penge. — Den ærede Rigsdagsmand kan regne saameget, han vil, saa bliver det ham dog umuligt at sige, hvor meget de Ideer ere værd, som f. Ex. han selv har udkastet, som i Befolkningen have fæstet Rod, og som paa den Maade have virket middelbart og umiddelbart. Derfor troer jeg ikke, at vi skulle lade os lede af disse oekonomiske Betragtninger. Lad os trøstlig arbejde videre med Hensyn til denne Sag, og troe vi, at den i det Hele bør og skal fremmes, da maae vi fra Folkethingets Side søge at faae den til Ende. Om det andet Thing kan bringe den til Ende eller ei, det vide vi ikke; kun kan jeg sige dette, at naar den ærede Rigsdagsmand vil være konsekvent, saa er det ikke os, der skulle standse ved anden Behandling, men saa er det det andet Thing, som skal standse ved anden Behandling, — saa har netop Regjeringen hørt, hvorledes Rigsdagens tvende Afdelinger udtale sig; thi det kan jo ikke være den ærede Rigsdagsmands Mening, at Folkethingets Udtalelse alene er hele Rigsdagens Mening (Tscherning: Nei, jeg sagde det Modsatte!). Ja, men den ærede Rigsdagsmands Tanke fører altsaa til, at det er det andet Thing, som skal lade Sagen hvile ved anden Behandling, og ikke os. Endnu skal jeg blot bemærke ved hvad den ærede Rigsdagsmand sagde om Norge, at der netop har været arbejdet meget levende fra Storthingets Side paa at faae Nævninger. Jeg har seet i et Blad — jeg veed ikke, om det er nøiagtigt — at det ikke er Storthinget, der har taget Beslutning om at udflyde Sagen, men at det er Regjeringen, der foreløbig ikke vil fremkomme med Forslag derom. Men derfor kan man ikke sige, at man i Norge er kommen til det Resultat, at man ikke vil indføre Nævninger. —

Der er endnu enkelte Punkter, som

ere fremkomne under Forhandlingerne, og som jeg kunde ønske at inoebegaae, men skal ikke bidrage til længere at forhale denne Sags første Behandling, især da disse Punkter tildeels angaae Enkeltheder, der kunne opfattes.

Barfod: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) henvisste til Norge, og skjøndt han gjorde det nødigt, gjorde han det dog — der er allerede af den ærede sidste Taler gjort opmærksom paa, at den Meddelelse, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigtede, saavidt jeg forstod, endnu kun er en Aviserretning — men idet han henvisste til Norge, glemte han een Ting, nemlig at Grunden, hvorfor man ikke der skulle ville drive Nævningeinstitutionen videre igjennem for Diebliffet, alene er den tynde og spredte Befolkning. (Tscherning: Det sagde jeg jo!). Nei, den ærede Rigsdagsmand sagde det ikke; han sagde: man vil sige, at det skal være Grunden, men det er noget heelt Andet, end at det allerede er sagt i den Efterretning, hvor det berettes, at man ikke vil drive Jurvinstitutionen videre; thi, idet det er sagt, at det er paa Grund af den tynde og spredte Befolkning, at man nu standser med den, er det tilfælle sagt, at havde denne Omstændighed ikke været, havde man brevet Institutionen videre. — Rigsdagsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds (N. Hage) opkaftede det Spørgsmaal, hvorvidt den sigtede skulle forhøres eller ikke. Han kom til det Resultat, at han ikke skulle det, men meente, at han rimeligviis stod ene her i Salen med denne Betragtning. Det er ikke Tilfældet. Skjøndt jeg naturligviis ikke mener synderligt at kunne støtte ham, skal jeg dog erklære, at jeg fuldstændigt deler hans Anskuelse i saa Henseende; men af Hensyn til Tiden og af Hensyn til, at det forekommer mig, at han selv støttede sin Anskuelse saa godt, at jeg ikke kan gjøre det bedre, skal jeg lade det blive ved at afgive den Erklæring, jeg nu har afgivet.

Der er talt Meget om § 5 og om, hvorvidt de